

Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. (1.Mojž.1,27)

Bratři a sestry, dnešní kázání bude tak trochu o obrazech. A protože nejsme v katolickém ani v luterském kostele, kde by se jistě nějaký ten obraz našel, přinesla jsem si dnes jeden s sebou.

Když se na něj podíváte, co byste řekli, čím je to obraz?

- 1) Mohli byste říct, že **je to obraz nějakého muže, hrajícího na flétnu**. A měli byste jistě pravdu. Ten obraz se jmenuje „Slepý flétnista“. Mohli bychom spolu přemýšlet nad tím, co máme před očima, proč byl namalován právě takto, a co tím chtěl autor vyjádřit.
- 2) Ale na moji otázku „Čím je to obraz“ byste mohli odpovědět i jinak:
Je to obraz malíře Jana Rapina. On je autorem. On jej namaloval. On je na něm podepsaný. A vy, kdo tvorbu Jana Rapina znáte, byste to poznali i bez podpisu. Protože z toho obrazu je vidět jeho nezaměnitelný rukopis. Takže vy, co byste odpověděli, že je to obraz malíře Rapina, byste také měli pravdu.
- 3) A do třetice, kdybyste se zeptali mého manžela, čím je to obraz, řekl by vám, že **ten obraz je jeho**. On si ho vyhlédl. On si ho koupil. On zaplatil příslušnou cenu, odnesl si ho domů a pověsil na zeď. A víte proč? Prostě sobě pro radost.

A stejně se můžeme podívat i na dnešní text, ze tří různých úhlů pohledu:

Bůh stvořil člověka, aby byl **jeho obrazem**, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.

- 1) Tak jako na obraze malíře Rapina máme před očima postavu muže s flétnou, tak můžeme v našem verši vidět člověka jako muže a ženu. Člověka ve vzájemném vztahu.
Ano. Člověk byl stvořený pro vztah. Vztah lásky a poslušnosti. Ve 2. Kapitole knihy Genesis v souvislosti s člověkem dokonce čteme, že Hospodin Bůh řekl, že není dobré, aby byl člověk sám. To je poprvé od začátku stvoření, kdy se v Bibli nepíše věta: „Bůh viděl, že je to dobré“. Ta zazní až ve chvíli, kdy Adam dostává Evu.
Člověk byl zkrátka od začátku stvořený tak, že touží po lásce. Je schopen lásku přijímat a je schopen také milovat. A tady vidím jasně, že jsme byli stvořeni k obrazu Božímu, podle Boží podoby.
I Pána Boha v Písmu totiž vidíme ve vztahu. Tak třeba Otec a Syn, to je nádherný vztah lásky a poslušnosti. Při Ježíšově křtu Bůh-Otec dosvědčuje: „Toto je můj milovaný syn...“ A Ježíš zase svojí poslušností dosvědčuje, jak moc Otce miluje.
Ale nejen to. Troufám si říct, že **člověk byl stvořený s touhou po Bohu, podobně jako Bůh touží po vztahu s člověkem**. I když si to mnozí lidé neuvědomují, a myslí si, že vlastně touží po něčem jiném, že něco jiného je může naplnit a dát jejich životu nějaký smysl.
Ve skutečnosti každý člověk touží po opravdové lásce a naplněném životě, tedy po Bohu. A stejně tak Bůh stojí o vztah s námi.
Vždyť celý SZ je svědectvím o obdivuhodné Boží lásce k Jeho lidu, o úžasné Boží věrnosti. Ale také o nevěře jeho lidu a veliké Boží touze po tom, aby ho Jeho lid poslouchal a oslavoval, a to vše z lásky! Ano, bratři a sestry, slyšíte dobře, **Bůh nás skutečně miluje. Ale zároveň touží po naší lásce!**
Písmo dokonce říká, že náš Bůh je Bůh žárlivě milující, touží nás mít pro sebe. Touží po tom, abychom ho milovali, poslouchali a oslavovali a na druhé straně se nechali zahrnovat Jeho láskou a péčí.
Vzorem v lásce k Bohu nám může být král David. V Bibli je nazván králem podle Božího srdce. Proč asi? Ne proto, že by byl dokonalý, ne, že by nedělal chyby...ale miluje Hospodina, touží po vztahu s ním! To vidíme v jeho žalmech. Např. v žalmu 40 David vyznává: „plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním“ a v žalmu 42: „Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože! Po Bohu žízním, po živém Bohu.“

Také NZ je svědectvím o vztahu Boha a člověka. Tak, jako SZ je svědectvím o vztahu Hospodina a jeho vyvoleného lidu, je NZ svědectvím o vztahu Krista a církve. A také apoštol Pavel přirovnává vztah Krista a církve ke vztahu muže a ženy. Žena má být podřízena muži, stejně jako církve má být podřízena Kristu,

a současně muž má milovat svou ženu, stejně jako Kristus miluje církev. (Ef 5, 21-33) I tady je zřejmé, že jde o oboustranný vztah lásky: Kristus prokazuje svoji lásku ke své církvi svojí obětí, církev prokazuje svoji lásku ke Kristu poslušností. (viz 1. Jana 5,3a)

Bratři a sestry, jak je to s námi? Milujeme Boha skutečně celým srdcem? Chodíme do shromáždění z lásky k Bohu? Nebo snad ze strachu? Nebo z vypočítavosti, že chceme něco získat pro sebe? Bůh touží i dnes, aby ho Jeho lid miloval celým srdcem, celou duší a celou silou.

V souvislosti s NZ udělám ještě malou odbočku: Ježíš shrnuje zákon do dvojího přikázání lásky.

Je velká škoda, že my často zdůrazňujeme jen tu druhou polovinu – jen lásku k bližnímu. A myslíme si, že láskou k bližnímu milujeme vlastně Ježíše.

Ale ruku na srdce:

Sestry, když váš manžel bude milovat vaše děti a vaše blízké, bude vám to stačit? Nebudete přece jen toužit po tom, aby vám dal najevo, že miluje také vás? Ba dokonce, že jste pro něj na 1. místě?

A vy bratři, bude vám stačit, když žena vašeho srdce bude projevovat lásku těm, které máte rádi vy? Nebo od ní přece jen budete chtít slyšet někdy na vlastní uši, že jste to vy, koho miluje a na kom jí záleží?

Náš Bůh skutečně touží po tom, abychom ho milovali, poslouchali a oslavovali.

A ano – touží i po tom, abychom se milovali navzájem. I o tom Písmo často mluví.

Ale pamatujme: Je to dvojí přikázání lásky a jedno nenahradí druhé!

- 2) Ale vraťme se k našemu obrazu. Připusťme, že hodnota tohoto obrazu nespočívá jen v tom, co je na něm nakresleno. Možná je dokonce mnohem důležitější, **kdo je autorem.**

A tím se dostávám ke druhému úhlu pohledu.

Bůh stvořil člověka, aby byl JEHO obrazem, aby byl obrazem BOŽÍM. Důležité je to slůvko Jeho. Bůh měl být jediným autorem. On jediný měl právo rozhodovat, jaké tahy štětcem se mají udělat vlevo, a co bude na obraze vpravo.

On je ten, kdo chce a má určovat, co mají na plátně vidět ti druzí. Nikdo jiný do toho nemá co zasahovat. Nikdo jiný tam nemá co čmárat.

On je naším stvořitelem. On nás chce vést a formovat. A mohl to být nádherný obraz! K tomu jsme byli stvořeni!

Jenže člověk Bohu nevěřil. A nechal si namluvit, že může být jako Bůh. Nechal si namluvit, že není vlastně rozdíl mezi stvořitelem a stvořením. Že zvládne malovat sám a podle svého. A výsledkem jsou vyhozená plátna, na kterých jsou k vidění jen podivné čmáranice.

Naštěstí to Bůh takto nenechal. A tak smíme i dnes slyšet evangelium – tu radostnou zvěst o Boží záchraně.

- 3) A tím se dostávám ke třetímu úhlu pohledu. My jsme byli stvořeni k tomu, abychom byli Božím obrazem. **Abychom patřili Bohu.** Abychom – obrazně řečeno – viseli v Jeho galerii.

On se z nás má těšit, byli jsme stvořeni Jemu pro radost. V tom je smysl naší existence.

Aby se z nás Bůh mohl radovat a těšit.

A Bůh – milovník člověka, chcete-li milovník obrazů, udělal všecko proto, aby nás získal zpět. Přestože jsme byli všelijak počmáraná, všelijak ušpiněná a možná i potrháná plátna, neváhal za nás zaplatit neskutečně vysokou cenu. Díky Kristu smíme být znovu v rukou skutečného umělce, který ví, jak na to. A dokud jsme na této zemi, jsme pořád ještě nedokončeným obrazem.

Co říct na závěr?

Bůh nás nestvořil k tomu, abychom byli **jako** Bůh. My máme být skutečnými lidmi, kteří byli stvořeni k tomu, aby byli Božím obrazem. Lidmi, kteří Boha milují celým srdcem. Lidmi, kteří Bohu důvěřují, po něm touží a radují se z Jeho blízkosti. Lidmi, kteří jsou si vědomi toho, co pro ně Bůh v Kristu udělal a skrze Duchu Svatého stále dělá. Lidmi, kteří jsou mu od srdce vděční.

A především – lidmi, kteří se nechají Jeho Duchem svatým řídit a vést. Lidmi, kteří touží Pána Boha poslouchat a milovat.

Zkrátka, **abychom byli Božím obrazem, z kterého se Pán Bůh bude radovat a těšit.**

Amen